

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 353/2010-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. septembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť P. D., V., zastúpeného advokátkou JUDr. M. K., P., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 24 Co 43/2010-209 zo 16. júna 2010, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. D. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. augusta 2010 doručená sťažnosť P. D., V. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. M. K., P., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 12 ods. 2 a 4 ústavy, ako aj práv podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 24 Co 43/2010-209 zo 16. júna 2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol odporcom v konaní o náhradu škody vedenom Okresným súdom Piešťany (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 5 C 133/2008. Okresný súd rozhodol v merite veci rozsudkom č. k. 5 C 133/2008-181 z 9. apríla 2009 tak, že žalobu zamietol. O náhrade trov označeného konania rozhodol okresný súd následne samostatným uznesením č. k. 5 C 133/2008-193 zo 4. decembra 2009 tak, že okrem iného sťažovateľovi priznal právo na náhradu trov právneho zastúpenia v sume 3 290,06 €, pričom v jeho odôvodnení poukázal na § 142 ods. 1, 2 a 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Podľa sťažovateľa toto „*Uznesenie obsahuje správne a najmä presvedčivé odôvodnenie.*“

Proti rozhodnutiu o náhrade trov právneho zastúpenia podala 30. decembra 2009 odvolanie navrhovateľka. Sťažovateľ sa k odvolaniu vyjadril písomným podaním z 18. januára 2010. Krajský súd uznesením č. k. 24 Co 43/2010-209 zo 16. júna 2010 uznesenie súdu prvého stupňa v odvolaní napadnutej časti zmenil tak, že sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia nepriznal s poukazom na to, že prvostupňový súd v otázke náhrady trov konania nerozhodol vo veci správne, keď nezohľadnil dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 150 ods. 1 OSP.

V odôvodnení namietaného uznesenia krajský súd v tejto súvislosti najmä uviedol, že predpokladom použitia § 150 OSP „*je, aby išlo prípady hodné osobitného zreteľa. Ide o odchýlku zo zásady zodpovednosti za výsledok i zo zásady zodpovednosti za zavinenie a náhodu. Je odôvodnené tam, kde by strohá aplikácia ustanovení o náhrade trov konania mohla viesť k nežiadúcej tvrdosti. Výnimočnosť prípadu môže spočívať jednak v okolnostiach danej veci, ale i v okolnostiach na strane účastníkov konania.*

V danom prípade výnimočnosť spočívajúca v okolnostiach na strane navrhovateľky, ktorá v dôsledku utrpeného zranenia sa stala invalidnou dôchodkyňou a nemá možnosť sa riadne a plnohodnotne zamestnať. Odvolací súd však za dôvody hodné osobitného zreteľa

spočívajúce v okolnostiach danej veci považoval najmä okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku. Bolo nesporne preukázané, že dôvodom podania žaloby navrhovateľkou bolo to, že odporca jej spôsobil ako vodič osobného motorového vozidla pri neprimeranej rýchlosti škodu, zavinil nehodu tým, že ju ako cyklistku zrazil v obci, neposkytol jej pomoc po nehode a z miesta činu ušiel. Navrhovateľka pri tejto nehode utrpela nielen fyzické zranenia, ale aj psychický šok, čo jej dlhodobo ovplyvnilo životnú funkčnosť.“.

Podľa sťažovateľa namietané uznesenie krajského súdu „obsahuje nesprávne a nepresvedčivé odôvodnenie“, čo zakladá najmä na tejto argumentácii:

«Krajský súd v Trnave odôvodnil svoje rozhodnutie (výrok) dvomi (2) vetami, z ktorých jedna (1) je nedokončená a bez logického vyústenia tak, aby z nej bolo, čo tým súd myslí zrejme (prvá veta druhého odseku na strane 4 uznesenia) a druhá (2.) ktorej cieľom je prevziať odôvodnenie z trestného konania (sťažovateľ už bol raz potrestaný; jeho konanie bolo „ocenené“ výrokom o vine a treste v trestnom rozkaze).

Skutočnosť, že sťažovateľ ako vodič spôsobil pri neprimeranej rýchlosti navrhovateľke škodu, zavinil nehodu tým, že ju ako cyklistku zrazil v obci, neposkytol jej ani pomoc pri nehode a z miesta činu ušiel, čím utrpela nielen fyzické zranenie, ale aj psychický šok, čo jej dlhodobo ovplyvnilo životnú funkčnosť, nie je a nemôže byť okolnosť, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku, nakoľko ak by to bola pravda, súd prvého stupňa by žalobu nezamietol a priznal by navrhovateľke mimoriadne sťaženie spoločenského uplatnenia v plnom uplatňovanom nároku. Jej „nárok“ (fyzický a psychický šok) bol ocenený na 213,27 €. Prečo nepodala navrhovateľka odvolanie vo veci samej, aby sa vec bola dostala na Krajský súd v Trnave? Krajský súd v Trnave v rozhodovaní o trovách konania rozhodol na základe „skutočností“, na základe ktorých sa rozhoduje vo veci samej a zakryl tak arbitrárnosť svojho rozhodnutia o trovách konania.»

Sťažovateľ argumentuje tiež tým, že krajský súd „..... neprihliadal na pomery sťažovateľa, ktorému využitím svojho ústavného práva na právnu pomoc vznikli náklady na bránenie práva, ktoré uhradil a po úspešnom spore očakáva ich náhradu, čo je naplnením ústavného práva na vlastniť majetok. Svojím rozhodnutím súd porušil Ústavu SR, a to tým, že poškodil sťažovateľa a zvýhodnil druhú stranu, ktorá začala na sťažovateľa súdny hon.“.

Krajský súd podľa názoru sťažovateľa „... rozhodol nesprávne, arbitrárne a nezákonne, porušil tým nielen všeobecné právne predpisy, ale týmto rozhodnutím významne zasiahol do základných ľudských práv sťažovateľa porušením Ústavy SR ako i Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd“.

Na tomto základe sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva P. D. upravené v čl. 12 ods. 2, v čl. 12 ods. 4, v čl. 20 ods. 1, v čl. 46 ods. 1, v čl. 47 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v čl. 1 Dodatkového protokolu 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Krajského súdu v Trnave zo dňa 16. 06. 2010, č. k. 24 Co/43/2010-209 porušené boli.

2. Rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 16. 06. 2010, č. k. 24 Co/43/2010-209 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. P. D. priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 1 € (slovom jedno Euro), ktoré je Krajský súd v Trnave povinný P. D. vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. P. D. priznáva trovy konania titulom trov právneho zastúpenia vo výške 254,88 € (slovom dvestopäťdesiatštyri Eur a osemdesiatosem centov), ktoré je Krajský súd v Trnave povinný zaplatiť na účet advokátky JUDr. M. K. č... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Požadovanú výšku finančného zadosťučinenia zdôvodnil sťažovateľ tým, že «... mi bola spôsobená nemateriálna ujma spočívajúca v spôsobenom vypätí pri čítaní rozhodnutia Krajského súdu v Trnave po „vyhratom“ súdnom spore».

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo

ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa .l. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkym v . 49 až . 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

ústavný súd podľa č. 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý navrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, i dôvody uvedené v . 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na dalsie konanie.

Podľa č. 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde navrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, navrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné navrhy alebo navrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj navrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené navrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z citovaného č. 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, e úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posudiť, i táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu mozno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dojsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto mozno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní

ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Vychádzajúc z uvedeného sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sústredil na posúdenie, či nie je sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojich ústavou garantovaných práv uznesením krajského súdu č. k. 24 Co 43/2010-209 zo 16. júna 2010, zjavne neopodstatnená. Zo sťažnosti možno vyvodiť, že jej podstatou je jednak odlišný právny názor sťažovateľa na výklad a aplikáciu prvej vety § 150 ods. 1 OSP (podľa ktorej ak sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať, pozn.), ako aj jeho tvrdenie, že namietané uznesenie je arbitrárne a nepresvedčivo odôvodnené.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvyhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 12 ods. 4 ústavy nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach pre to, že uplatňuje svoje základné práva a slobody.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 47 ods. 1 ústavy každý má právo odoprieť výpoveď, ak by ňou spôsobil nebezpečenstvo trestného stíhania sebe alebo blízkej osobe.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Podľa čl. 14 dohovoru užívanie práv a slobôd priznaných týmto dohovorom sa musí zabezpečiť bez diskriminácie založenej na akomkoľvek dôvode, ako je pohlavie, rasa, farba pleti, jazyk, náboženstvo, politické alebo iné zmýšľanie, národnostný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnostnej menšine, majetok, rod alebo iné postavenie.

Rozhodovanie o náhrade trov je súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05). Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je teda *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (porovnaj *Robins c. Spojené kráľovstvo* z 23. septembra 1997).

Základného práva na súdnu ochranu a v jeho rámci náhrady trov súdneho konania sa možno domáhať len spôsobom a v medziach zákona, ktorý upravuje podmienky na jej priznanie (čl. 51 ods. 1 ústavy). Ustanovenie § 150 ods. 1 OSP umožňuje súdu, aby v rámci svojho uváženia v medziach tohto zákonného ustanovenia celkom alebo sčasti nepriznal náhradu trov konania alebo plnú náhradu trov konania tomu účastníkovi, ktorému inak patrí ich náhrada. Dôvodom na použitie uvedeného ustanovenia môžu byť len okolnosti hodné osobitného zreteľa, ktoré zákon (OSP) neuvádza ani exemplifikatívne, čo však neznamená, že tým vytvára priestor na voľnú úvahu súdu. Pri skúmaní, či existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, treba prihliadnuť najmä na osobné, zárobkové, majetkové a iné pomery účastníkov, procesný postoj účastníkov, a to na oboch stranách sporu, okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nárokov. Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej

úpravy náhrady trov konania, ktorá nepriznanie náhrady trov konania úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 142 ods. 1 OSP).

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03). Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

Požiadavka ústavne konformného odôvodnenia súdneho rozhodnutia sa vzťahuje na každý výrok rozhodnutia, teda aj na rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania. Krajský súd v danom prípade ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1 a § 220 OSP, prehodnotil zistený skutkový stav a na tomto základe uznesením č. k. 24 Co 43/2010-209 zo 16. júna 2010 rozhodol, že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa mení v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov konania tak, že sťažovateľovi náhradu trov konania nepriznáva.

Ústavný súd vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov ani preskúmať, či v konaní bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil, ale je oprávnený posúdiť, či v konaní pred všeobecnými súdmi nedošlo k porušeniu ústavnoprávnych princípov konania (čl. 46 až čl. 50 ústavy), a tým k porušeniu základných práv alebo slobôd sťažovateľov. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo

zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi patrí v zásade do výlučnej kompetencie týchto súdov, pri ktorom sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd preto iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle.

Tento záver sa vzťahuje zvlášť na rozhodovanie podľa § 150 ods. 1 OSP, použitie ktorého je výnimkou, pretože iba v prípade, že všeobecný súd dospeje k záveru, že v okolnostiach danej veci existujú dôvody osobitného zreteľa, nemusí náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Vymedzenie obsahu tohto právneho pojmu (dôvody hodné osobitného zreteľa, pozn.) je úlohou všeobecných súdov, a to vždy so zreteľom na konkrétne okolnosti posudzovanej veci. Vzhľadom na to ústavnému súdu v zásade neprináleží posudzovať existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa umožňujúcich aplikáciu daného ustanovenia, pretože ide o nezávislé diskrečné oprávnenie všeobecných súdov. Je však nutné poznamenať, že úvaha všeobecného súdu o tom, či v danej veci ide o takýto výnimočný prípad (teda že sú dôvody na aplikáciu § 150 ods. 1 OSP splnené, pozn.), musí byť v rozhodnutí všeobecného súdu riadne a presvedčivo odôvodnená, pretože v opačnom prípade by mohlo ísť o postup, ktorý by mohol mať črty svojvôle. Ústavný súd však v danej veci nezistil, že by zo strany krajského súdu mohlo ísť o takýto prípad.

Za dôvody hodné osobitného zreteľa považoval krajský súd najmä okolnosti, ktoré viedli k súdnemu uplatneniu nároku. Podľa jeho názoru *„bolo nesporne preukázané, že dôvodom podania žaloby navrhovateľkou bolo to, že odporca jej spôsobil ako vodič osobného motorového vozidla pri neprimeranej rýchlosti škodu, zaviniť nehodu tým, že ju ako cyklistku zrazil v obci, neposkytol jej ani pomoc po nehode a z miesta činu ušiel.*

Navrhovateľka pri tejto nehode utrpela nielen fyzické zranenia, ale aj psychický šok, čo jej dlhodobo ovplyvnilo životnú funkčnosť.“. Za výnimočnosť v okolnostiach na strane navrhovateľky považoval odvolací súd skutočnosť, že navrhovateľka sa v dôsledku utrpeného zranenia stala invalidnou dôchodkyňou a nemá možnosť sa riadne a plnohodnotne zamestnať.

Aplikácia § 150 ods. 1 OSP založená na výnimočnosti predmetu konania alebo pomerov na strane účastníkov je v danom prípade podľa názoru ústavného súdu odôvodnená ústavne konformným spôsobom (dostatočne a relevantne). Krajský súd v uznesení č. k. 24 Co 43/2010-209 zo 16. júna 2010, pokiaľ ide o výrok o náhrade trov konania, síce stručne, ale napriek tomu dostatočným spôsobom odôvodnil, v ktorých okolnostiach videl dôvody hodné osobitného zreteľa zakladajúce uplatnenie § 150 ods. 1 OSP. Ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľné, aby vzhľadom na celkové okolnosti daného prípadu a usporiadanie vzťahov medzi účastníkmi konania hradil každý účastník vlastné trovy sám. Skutkové a právne závery uvedené v odôvodnení namietaného uznesenia krajského súdu v časti týkajúcej sa nepriznania náhrady trov konania odporcovi nie sú podľa názoru ústavného súdu v rozpore s účelom a zmyslom právnej úpravy náhrady trov konania, a preto ich nemožno považovať za odporujúce článkom ústavy a dohovoru, ktoré označil sťažovateľ. Vzhľadom na to nemožno tieto skutkové a právne závery označiť za nepreskúmateľné a za svojvoľné, vybočujúce z rámca uvedeného zákonného ustanovenia, a preto ich ústavný súd nemá dôvod ani oprávnenie prehodnocovať ani ich prípadne nahrádzať vlastnými.

Obsahom základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Ústavný súd vo svojej judikatúre tiež konštatoval, že postup súdu vychádzajúci z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy nemožno hodnotiť ako hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97).

Ústavný súd nezistil takú príčinnú súvislosť medzi uznesením krajského súdu č. k. 24 Co 43/2010-209 zo 16. júna 2010 a namietaným porušením základného práva

sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorá by mu umožňovala dospieť po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie k záveru, že označeným uznesením došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Preto sťažnosť v tejto časti odmietol po jej predbežnom prerokovaní z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ namietal, že uznesením krajského súdu č. k. 24 Co 43/2010-209 zo 16. júna 2010 došlo aj k porušeniu čl. 12 ods. 2, čl. 12 ods. 4, čl. 20 ods. 1 a čl. 47 ods. 1 ústavy, čl. 14 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu. Z obsahu sťažnosti možno vyvodiť, že ich porušenie sťažovateľ zakladá výlučne na ním tvrdenej arbitrárnosti záverov namietaného rozhodnutia krajského súdu týkajúcich sa odôvodnenia nepriznania náhrady trov konania, t. j. v organickej súvislosti s tvrdeným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Z toho dôvodu už ústavný súd nepovažoval za potrebné osobitne formulovať závery súvisiace so zjavnou neopodstatnenosťou tvrdení sťažovateľa o tom, že namietaným uznesením krajského súdu došlo aj k porušeniu čl. 12 ods. 2, čl. 12 ods. 4, čl. 20 ods. 1 a čl. 47 ods. 1 ústavy, čl. 14 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa ako celok z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci (návrhu na zrušenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu, priznaní finančného zadosťučinenia a priznaní náhrady trov právneho zastúpenia) stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2010